

Zapustiti drage svoje v bedi ...
 In kako je reva mi jokala,
 Ob slovesu me obimši zadnjič! ...
 In tožila je bogovom večnim ...
 In kako so plakali otroci! ...
 Kdo skrbi pač za črvičke lačne,
 Ako smrt jih ni že preskrbela? ...
 In ko vrnem se, če kdaj se vrnem,
 Vse bo prazno, hiša, srce prazno ...

O bogovi dobri, kako da pustite,
 Da jih gine sto, ko hoče eden!« ...
 Sklonil glavo je vojščak na prsi,
 Zaiskrila solza mu je v oku,
 Vzdihi se težek mu izvil iz prsi,
 In zamislil spet se je globoko ...
 Nejevoljno stresne včasih z glavo,
 Misli dalje, težke, mučne misli,
 A umeti vsega le ne more ...

Feodor Sokol.

Laesio Maiestatis.

Oj, ponosno stopa Rufus,
 Bistro gleda okrog sebe,
 Pa odzdravlja na vse kraje.
 Vse ga gleda, se mu klanja,
 I vojščaki, i meščani,
 I očetje senatorji ...
 Kdo bi rekel, da je Rufus
 Bil nekdanj le boren sužnik,
 Ljubljence on carjev prvi,
 Ki mu Neron vse zaupa,
 On, ki hodil je k Lokusti
 Tja v predmestje slaboglasno ...
 Hodil vabit lepe žene ...
 No, opravil to in ono ...

Danes imel je opravek
 Izven mesta, uro daleč,
 In sedaj se vrača urno,
 Da pove, kaj je dosegel ...

Ljudstva poln je forum širni,
 Gruče tu in tam stojijo —
 Vsi si nekaj šepetajo.
 »Kaj zgodilo se je, Tite?«
 Ruf čudeč se starca vpraša.
 »Kaj zgodilo se je, vprašaj?«

Odgovarja stari Titus,
 Nizko se mu priklonivši:
 »Znano ti je, da je velel
 Naš premodri cesar Neron,
 Naj se vrže na kolena
 Vsakdo, kadar on gre mimo ...
 A ko šel je prej pe trgu,
 Srečal ga je neki tujec —
 A pomisli, jasni Rufus:
 Ni se zgrudil črv pred carjem! ...
 Sam ga Neron je prebodel,
 Kaznoval je sam zločinstvo,
 Razžaljenje Veličanstva! ...«
 »A tako? No, prav je storil!«
 Mu prikima z glavo Rufus
 In koraka mirno dalje,
 A ne gleda več krog sebe;
 Vidi nekam se zamišljen ...
 Pa obraz mu ni baš resen.
 Okrog ustnic se mu ziblje
 Rahel posmeh, poln sarkazma:
 »Razžaljenje Veličanstva? ...
 Hm! Naj bo! ... A vendar, Neron —
 To se zdi mi — Veličanstvo
 Ti sam žališ pač največkrat! ...«

Feodor Sokol.

